

26 Abril, 2017

Equilibrat 'Così fan tutte'

CRÒNICA René Jacobs va tancar amb èxit el projecte mozartianà

CÉSAR LÓPEZ ROSELL
 BARCELONA

Tancament sense ostentacions però amb un indiscutible èxit global del projecte de René Jacobs al Palau de la Música Catalana presentant la seva refrescant visió de quatre òperes de Wolfgang Amadeus Mozart. *Così fan tutte* (Així fan totes) va culminar la trilogia d'obres creades pel compositor i el llibretista Lorenzo da Ponte, precedida el 2012 per una impactant versió de *La flauta màgica*. Després del clamorós èxit aconseguit amb *Le nozze di Figaro* (2013) i *Don Giovanni* (2015), la revisió de *dramma giocoso* que ens ocupa oferta dilluns no va assolir, malgrat el seu bon rendiment global, el nivell d'anteriors cites. El millor de la nit va ser el so transparent i eteri de la Freiburger Barockorchester en una altra demostració de la seva categoria posada al servei de la fidelitat de l'esperit de les obres.

El millor de la cita del Palau va ser el so transparent i eteri de la Freiburger Barockorchester

Jacobs, en una exhibició del seu revolucionari carisma interpretatiu i dramàtic, va saber equilibrar la sonoritat de la prodigiosa orquestra amb un repartiment de prestacions homogènies però per sota del nivell de la formació. L'actuació dels solistes va anar de menys a més entrant amb eficàcia en el joc de l'onada de peces de conjunt que conté *Così fan tutte*. En aquest sentit va ser plausible la implicació actoral dels cantants, recolzant-se en disfresses i retocs en el vestuari, per donar vida als personatges dins de les limitacions que sempre imposa un concertant.

ERROR DE L'ORGANITZACIÓ // Els intèrprets es van esforçar a sumar a la seva aportació vocal una gesticulació i moviments que donessin sentit a cada gir d'una trama d'embolics al voltant del joc d'intercanvi de parelles que planteja una obra plena de dilemes morals, amb la infidelitat, la debilitat humana, la gelosia i el perdó com a fons. Va ser a la segona part quan es van produir algunes desercions d'espectadors. Potser va influir en la seva decisió la dificultat de lectura dels textos projectats sobre un fons fosc amb lletres d'un gris clar en un evident error de l'organització, però malgrat tot i també la tardana hora del final de la representació, que va acabar més enllà de la mitjaní, resulta difícilment justificable aquesta actitud tenint en compte la qualitat global de l'espectacle.

Absolutament magistral va

ser l'actuació de la Freiburger Barockorchester. Seccions i solistes van traslladar a la perfecció el climax lúdic de la partitura. La seva presència avala qualsevol projecte, com va passar el mes passat a l'Auditori amb la gravació del *Concert per a violí i orquestra* i la *Cinquena* de Felix Mendelssohn, amb Pablo Heras-Casado al podi. Robin Johannsen (Fiordiligi) va estar correcta i expressiva però una mica plana en l'ària *Come scoglio*. Per sobre d'ella va brillar

una segura Sophie Harmsen (Dorabella). El versàtil Mark Milhofer va complir com a Guglielmo i Christian Senn va exhibir un bon timbre com a Ferrando. Marcos Fink (Alfonso) va donar prestància dramàtica al seu rol, encara que amb alts i baixos vocals, i Sunhae Im (Despina) va mostrar dins de la seva limitada projecció una gran vis còmica. El Cor de Cambra de la casa, amb floreat vestuari, va estar a l'altura de l'esdeveniment. ≡

► René Jacobs dirigeix la Freiburger Barockorchester al Palau, dilluns.